

komuneko paperean

Komunean
eta
komuneko paperean
idatziak
komunean irakurtzeko.

Irakur itzazue poema hauek
hainbeste desiratuta iristen den
kaka saio
crak-a saio
baten ostean.

Eta ondoren
garbi itzazue zuen ipurdiak nire poemekin
banaka
behin
eta
betirako.

Bigarren crak poema ere
lehenengoa bezain izan dadin.

Definizioek bidaiatzen dute denboran,
espazioan.

Mozkortutako erantzunak zerbitzen dituen tabernaria da
definizioa.

ez da berdina bizitzaren definizioa
hemen,
han
eta
hor.

Ez da berdina definizio bat
gaur,
atzo,
bihar.

Egoaren hegoak astintzean ikusten dugun paisaiak
definitzen gaitu, egiten gaitu.

Gure hitzen entziklopedia berritzen ari gara,
azkeneko puntu eta aparteak noiz jarriko.

Komuna definitzen saiatuko naiz ni
papera bukatu artean.

Ni oso mutil babua naiz

Oso.

Badut bizitza bat aurretik

Badut mapa bat edozein bide urratzeko,

ireki gabeko bidetxidorrak asmatzeko

ozeano berri eta exotikoetan bustitzeko

mendi txiki eta aldapa beherez gozatzeko

(badut mapa bat, bai)

zirkulu beti berdin eta itxietan ibili beharrean.

Ni oso mutil babua naiz

euritan, itotzeko beldurrez, flotadoretan ateratzen den
horietakoa

eguzkiak erreko nauelakoan babes handieneko

kremarekin leku laiotzetan

ezkututzen dena.

Oso babua naiz, bai. Oso

Eta izaten segi nahiko nuke

babukeriekin disfrutatuko banu

euritan oinutsik atera

eta putzuetan

plisti plasta, plisti plast

saltoka ibiliaz

eguzkia poltsikoan gorde eta jendeari oparitzeko

pipak eskaintzen diren gisan.

Mapak hartu eta

babuarrayuaren,

babuolkiyaren

B letrak marrazteko nire bizitzan.

Nahiago dut izan

berdea

arrosa beltz puntuekin

laranja argia, iluna, distiratsua

gorria

urdina orbain horiekin

beltza

beltza

beltza

Zuria izatea baino.

Gustatuko zaizkit edo ez

beldurtuko naute edo ez,

maiteko

loriatuko

gorrotatuko ditut edo ez.

Baina zuria dena

etxeko horma txuria bezala

inprimatu gabeko orria bezala

hutsik dago:

ez da ez hotza ez epela

ez kabroia ez laguna

ez lapurra ez eskuzabala

Ez da ezer: zuria baino.

Biraorik gabeko hizkuntza omen gurea.

Sumendietatik edaten ditut
txupitorik gozoenak
eta lorerik exotikoenak
sartzen ditut sudurretatik
denbora harrapa dezadan
eta bizi.

Eta badirudi
une batez,
denbora eta biok
lardaskan hasiko garela
edozein parketako
edozein bankutan
disimulurik gabe
musuka aritzen den
bikote gaztea bezala.

Eroskik buzoian utzitako liburuxka
hartu
praketa askatu,
galtzontziloak jaitsi
eta
disfrutatuko dut bizitzaz
komunean errefuxiatuko naiz mundutik
10 minutuz bada ere.
eta 10 minutuz bada ere
barruak hustuko ditut
eta pentsatuko
imitazio txar bat baino
ez
dela
liburutako poesia.

Bakardadea hiltzen dugu

Irratia, telebista, radio kaseta jartzean
edo maitalearekin, arrebarekin eta goizetako
peridikoarekin

bakardadea hiltzen dugu.

Baina inork ez dio eskelarik jartzen hurrengo
egunean.

Ez da inor damutzen hilketaz.

Dakigulako

edozei unetan berpiztuko dela

behatz artetik

eta egingo digula tiro bizkarretik bizkarrean.

Manta artean ere hotz sentitzeraino.

Bakarrik nago.
Zuekin ere bakarrik nago.
Bakar-bakarrik.

Orain ez dira hostoak lehen bezala erortzen
udazkenean
Lehen edertasunez beteriko espektakulua zen
musika freskoa euriarena.

Etengabea eta tristea bihurtu da orain tarteka.

Hotz naiz,
bustita nago bizitzaz.

Eta ez dago honetatik libratuko nauen
forro polarrrik.

Gure arropak gutaz kutsatzen dira
eta horregatik sartzen ditugu labadoran.

Eta horregatik labadorek bueltak ematen dituzte
ezker eskuin
arropen kontzientzia garbitu nahian
detergentez,
arropen kontzientzia goxatu nahian
suabizantez.

Eta guk
labadorek bueltak nola ematen dituzten
ikustean
plazer hartzen dugunok
gure buruak sentitzen ditugu
buelbaka
gu sartzeko moduko labadorak noiz sortuko dituzten eskaka.

Baina gure pekatuak garbituko dituen
detergenterik ez den bitartean
gure nekeak xamurtuko dituen
suabizanterik ezean
gure arropa garbi gero eta ajatuagoak jantziko ditugu
labadora hutsek gure hutsuneak nola distraitzen
dituzten ikusten
ezker eta eskuin.

Zuhaitzek ez dute beste paisaiarik desio.
Bidezidorrekin tentatu arren
ez dute beste paradisurik bilatzen.
Eta hori,
txoriek ere kontaktzen dizkietela
euren mugetatik bestaldera
ikusten dituzten istorioak
hosto ihartu eroriek justifikatzen
dituzten gezurrak.
Alferrik xuxurlatzen dizkio haizeak
abentura lizunak
itsaso urrunen orroak
lurralde arreen zeruak.
Hodeiek ere,
izan ere,
ez dute bufandatan bilduta
inor itsutzea lortzen.
Eta ez da sustraiek lurrera lotzen dituztelako
tenperaturak
denborak behartzen dituztelako,
baizik eta badakitelako
haizeak
hodeiak
eta txoriak
sorlekura itzultzen direla beti
ibiliaren ibiliak nekatuta.

Ibaia bezain astiro doa denbora
Ibaiko ura bezain garbi
eta haizeak tarteka astintzen badu ere
(beroa azalean itsasten da,
bakarrik egon nahi ez balu bezala)
denbora eta ibaia erlojuko orratza bezain astiro doaz.

Eta bizitzaz gehiago disfrutatzen dela ematen du,
segundoz segundo
momentuak erregalatzuz
airea den erregaloa arnastuz.

Arnasten dugun eta botatzen dugun
tenpusa,
xuguxak bezala
ahoan urtzen da batzuetan.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak

Tik-tak, tik-tak, tik-tak

...

ondo bizi garen, ez garen, denborarekin neurtzen da sarri.

Denbora azkar pasatzen bazaigu, ondo bizi garen seinale!

Horrekin zer adierazten dugu,

hemen bizitzeko ditugun

egun gero eta gutxiagoengatik pozten garela?

Bihar jaikiko gara berriz,
bihar ikasiko dugu ibiltzen berriz,
bihar hilko gara berriz oheratzerakoan,
kafe hutsa hartzerakoan,
zigarro bat itzaltzerakoan.

Bihar, bihar egingo dugu gaurra, eta gaurra atzotuko,
bihar, biharraz egingo dugu amets autobusetako kristaletik
orainari begira

Bihar izango naiz izan nahi dudana
izan nahi dudana izaterakoan izan nahiko nukeena arnastuz.

Baina bihar, bihar ez da ezer gertatuko, gaur gertatu ez denik.

Gelditu da denbora.

Erre dira loreak

usteldu fruituak
piztu hilezurak.

Kaleetan arratoiek egiten dituzte konprak
odolustu dira bankuak
mozkortu elizak

kristoren odolaz
eta gurutzeek edertzen dituzte parkeak.

Ez du eguzkiak egunik piztuko gehiago.

Zer uste zenuten zela zerua!

Bero egiten du gaur
bero egiten du hemen
haize freskoak huelgara jo du
eta itzultzen denean ekaitza

ekarriko duela hitzeman du.

Haize freskoa hartzera bidali gaitu denak,
infernuko sura.

Eta infernuan ez dago zerbeza hotzik
infernuan kixkaltzen ateratzen dituzte baratzuri zopak
eta hitzak eta zigarroak pizten hasi aurretik erretzen
dira.

Eta larriena,
esan didatenez
komunik ere ez omen dago.

Amari eman nahi

baina beti gerorako utziz eman ez dizkiodan
muxu guztiak
jasoko ditut
ezkerreko poltsikoan.

Maiteari eman nahi

baina eman ezin izan dizkiodan
muxuak
jasoko ditut
eskuineko poltsikoan.

Eta eskuak poltsikoan sartuta

irtengo naiz pasiarra
niri eman nahi izan
eta eman ez dizkidaten
musuekin poltsikoak
hezeturik dituzten
paseianteak irudikatuz.

(maitasunaz)

Zure zurrungak

eraman nahi nituzke kantura.

Eta izan litezkeen sinfoniarik ederrenak

osatu

nire ahots eta txistuz.

Zure aieneak

nahi nituzke konposatu

Ludwig Vanek entzuteko moduan.

Eta zure ezpaineak, bustirik

pa ematean

ateratzen duten nota hori

deszifratu nahiko nukeen

komuneko paper honetan.

Poema musikatua baita hau

arkatzak papera laztandu,

zirriborratu

eta

jotzen duenean sortzen duen musika

bezalakoa.

Ez dut zutaz idazten diozu.
Ez dudala inoiz zutaz idazten.
Baina tinta korritu egiten zait
poemak zirriborro bihurtzeko

Zeinen esku txikiak dakartzazun egunero

Eta gaur azkazalak pintatuta etorri zara.

Lo zaude
baina oraingoan
ez dizut argazkirik aterako.
Alfabetoetan existitzen ez den letra
bat marraztu dute zure hankek
eta besoek ez dute punturik
jarri nahi kontatzen ari diren istorio ederrean.
Horregatik esnatuko zinen
eta emango zenidan muxu
trena martxan jarri denean,
muinoetan harresituta
ikusten ditugun herriek
gordetzen dituzten sekretuak
xuxurlatu nahi izango bazenizkit bezala.

Askatasuna nire emaztea zen

eta bortxatua

jipoitua izan zen

eta hankak eta besoak eta burua

moztu zizkioten.

Eta zopa bat egin zuten berarekin

baratxurizkoa

harri pusketekin

odolez.

Askatasuna nire emaztea zen

eta orain katilutik egin behar dut zurrut

barruak aska diezazkidan.

eta odol tantak kokotsetik zintzilika ditudala,

aurreneko aldiz larrutan egin genuen hura

oroitzen dut

estasiatuta.

Etzan negarrik egin. Ez, maitea.

Ez din merezi. Egunero
prostituitzen den mundu honek
ez din malkorik merezi. Ez errukirik.

Emaion beste trago bat whisky merke honi.
Eta kantuan egingo dinagu;
begiratua gorantz baina ez harrokeriaz.

Astiro-astiro, labana bat eskuan, elkar besarkatuko gaitun,
eta biluzturik belaunikatuko.
Eta besoak buruaren jiran ditugula, ebakiko zionagu
elkarri zintzurra.

Goazeman hemendik, maitea.

Pijametan esnatzen zara despertadore jeloskorrekin
eta bustitzen kafetan, madalenekin.
Hortzak garbitu dituzu kontzientzia delakoan
periodikoa leitzen atentatuak non izan diren jakiteko bakarrik:
etxe alboko kiroldegian, Barajas erdian edo Erromako burtsan.

Atzoko zapata zikinak ez dituzu jantzi nahi izan berriro
eta astiro ispiluaren aurrean egin diozu zure itzalari tiro,
(badituzulako mila eta bat motibo).

Horregatik margatuko zenituen ezpainak,
zure tristeziaren orbainak eta tamainak
egiten dizkizun irainak ez ditzan baldintza
geroak eta orainak, desesperantzak estaliko dituelakoan
perfume horren usainak.

Eta agian, akaso, horregatik marraztuko zenuen
irribarre bat begitan, behin eta birritan, komuneko baldosen argitan.

Euriak baina disfrazak erauzten dizkizu
eta haizeak ere ematen dizu abisu aizu!
Egizu barruak eskatzen dizuna izan zaitezen zu!

Utzi egun batez edo biz begizulo nekatuek
sala zaitzaten, egunen baten, esan dezaten:
lehen ez zenuen ondo ematen!

Baina orain zure ahaleginen ordain
kanpotik eta barrutik aurkitzen zaitut lirain,
ipuinetako printzesak bezain.

Eta sakrifizioz sakrifizio, nik ez dut zurekin etxe aurreko parkeko bankuan
eseritzea baino desio,
ametsak ez daitezen izan fikzio.

Itxoin

bonba bota behar dut.

Euriak busti du urria.

Nola gainera!

Ostroz eta Gusanito plastikoz estaliriko estoldek

oka egiten dute gehiago ezinda.

Gure goiko bizilagunak

ez du gehiago maindirerik gure leiho parera zabalduko!

Desagertu dira luzaz gurekin izan ditugun eltxo eta euliak.

Adio, bai, adio.

Gustura dira aterki egileak,

neguko moda atzeratu zaien jostunak,

zizareak

eta

ni.

Atariko banku txurian egon naiz so

lur bustietatik irten diren **bi** zizareei.

Luzeak ziren dexente.

Euren neurriengatik

zizareen ministro **bi** izan zitezkeela pentsatu dut

lur bustian arrastaka,

astiro.

Nora joan nahi duten jakingo nuke gustura,

niganantz baitatoz.

Agian, paradisu bustia

nola bizi duten kontatu nahiko didate belarrira,

agian,

konpainia soilik egin nahiko didate,

edo inguruetan pilatu diren zaborretik elikatu nahiko dute;

matutano patatak,

Tómate tomate lata,

Fanta Laranja lata erdoildua.

Luza-luza eginda dator zizare bat,

azken txanpa balu bezala,

zerbait esan nahiko balit bezala.

Burua makurtu dut eta belarria eman diot,

badaezpada,

ezer entzungo.

Eta entzun dut zerbait,

aditu ez badut ere.

Bizikleta bat zen,

gainetik pasa zaion bizikleta bat.

Neskatilak euritik ihesi lehenbailehen aterpetu nahi zuen.

Zizareak gorpu erdia bertan utzirik

bueltako bideari ekin dio,

niri ipurdia emanaz.

Goizean jaiki eta hamaika katu izaten zituen zain jangela estuan.
Katu bakoitzari ematen zion jaten bere katiluan,
bakoitzari gustuko zuen poltsatik,
bakoitzari komeni zitzaion dietatik.
Oilaskoa labean ipintzen zien batzutan,
barazkiak egosten besteetan,
untxiren bat ere bai noizbait.

Asteazken hartan
hamaika beharrean
hamar katu agertu zitzaizkion.
Eta katuek ez zuten untxi erregosirik jan nahi izan
eta labetik atera zuen bezala
sartu behar izan zuen frigorifikoan
bezperan erositako untxiaren alboan.
Hozkailuko atea ixtean
konturatu zen,
(orduan bakarrik konturatu zen)
labean sartu zuena
ezin zitekeela
bezperan
erositako untxia izan...

Egiazkoak ziren
umetako jolasak
panpin buruak
lego eta
koloretako arkatzak.

Marrazten genituen eguzkiek
irribarre egin zuten
eta kotxeekin jolasten ginen hegan egitera.

Orain kotxeekin bizitza jokutzen dugu.
Orain ez dugu medikutara jolasten,
antibiotikoz anestesiatzen
eta
ronez itotzen garenean,
arrastorik exotikoenak sudurreratzean.

Irudimena lapurtu digute
irudimena saldu dugu
eta serioegiak eta aspergarriegiak bihurtu gara.

Jolas gaitezen bizitzera
umeak jolasten diren bezain serio.

Jolas gaitezen
bizitzera jolastera!

Ez dago Game Overrik
gure pantailetan
apurtutako kuleroak
dira gure etorkizuneko
bandera
eta astintzean
orgasmorik ederrenean
garaitzen ditugu
loredun horma zuriak.

Bandera bakarra gudan,
guda bakarra banderan.

Eta gu,
inutilok,
argi fosforeszenteak salbazio direlakoan,
deabruek jartzen gaituztenean dantzan,
bekatuak konfesatzeko.

Game Overrik ez
gure erlojuetan.

WC

Atea danba-danba, jota ere
ez da iristen komunera sartzeko txanda
inork ez du erantzuten barrutik demanda
tripi bat janda a ze parranda
bi mutil daude urduri zain, bi oilo gazte bezain
ta galdetzen dute *nor ote barruan dagoen oilanda?*
Atea danba jo eta eztanda entzunda danba!
Bigarren tanda ere alferrik izanda!
Beraz, barrura! Zertan izan duda!
Inor barruan badago mareatuta geratu da!
Baina ez keba, *hi haiz hi zokor mazua Aitor!*
Ez al haiz konturatu ez zegoela inor?
Baina igual dik, mugitu hadi,
atera poltsa, orain ez lotsa,
eta Travel Clubeko karneta
sartuko diagun arrasto puska honek bizitza itzuliko ziguk eta!

Bi lagun sartu dira,
eta sartuta atera dira,
Taberna ilunaren dantzatoki erdira.

Komunean! Gauza asko dauzkagu komunean, egunean hainbeste ordu bertan pasatzen ditugunean!

Gero bi neska, nesken komunean inoiz lekurik ezta,
aguantatu nahi ez bada betiko erreska.
Badoaz mutilen komunera.
Sartu dira, bai, baina atera? Hori da galdera.
Uka ezinak, egia minak dira kaleko uste eta dotrinak
gizonezkoen komunak eta oiloaren ipurdia beti zikinak.
Baina bueno, azkenean, sartu dira
hanpo putzu eta hango paret izerditsu
esfortzu handiarekin
kontuz ezer ukitzearekin!
Galtzak jaitsita airean
kementsu lanak egin ostean
pintada bat egin dute erdiko postean:
Gizon zerria! Hau al dek hire aberria?

Komunean! Gauza asko dauzkagu komunean, egunean hainbeste ordu bertan pasatzen ditugunean!

Ogia, pastak eta periodikoak saltzen dituzten kafetegi horietako batean,
amona bat dago komuneko atean
sartu da barrura halako batean eta bat-batean
ohartu da aitona bat daukala zain bastoia esku artean
maitasun aitortza bat egin nahian muxu ematean.

Letra hau denok izango duzue oroimenean:
baldoa xuriko komuna publikotan pornografia irakurtzen ari zenean
haragiaren plazerrak plazer gose direlako azkenean

asko aritzen dira bakarkako lanean.

Baina komun publikotan, ez, komun publikotan
nor ausartzen da esertzen erdi garbitutako zulotan
auskalo zenbat ipurdi bolkan atera diren komun hortan
egunero-egunero, behin, bitan, askotan!
Aholku eske baldin bazatoz zu
eta haragi goseak asetu behar badituzu
udal liburutegitan, komun garbitan aukera hobe duzu egitan!

Ordu gehienak ohean pasatzen ditugu egunean gainerako ia denak berriz komunean!

Zenbat aldiz ateratzen gara
esku garbiekin komunetik
kontzientzia herren izan arren?
Zenbat ordu ematen ditugu ispiluaren aurrean
ezpain, begi eta aurpegi ederregiz atera nahiz,
begizuloak estaliz,
kanpoko ederrak egin dezan dizdiz,
behin eta berriz,
iragarkitako irriz.

Ah! Eta komunaz mintzo garela...
ez ahaztu egunean behin gutxienez dutxatu behar dela,
hau da erregela
gorputzean behar bezela ematea txanpua eta gela
bestela,
konturatuko dira txerria zarela,
Ta dutxatzen ez bazara...
marka denetako koloniak eta parfumeak daukazu, hara:
Zara, Escada edo Prada beharbada
Horrela baietz zugar errepara,
bai bertan eta bai ehun kilometrotara,
eta ez dute aborigen bat zarenik pentsatuko hartara!

Komunean! Gauza asko daukagu komunean, egunean hainbeste ordu bertan pasatzen ditugunean!

Bukatzeko fedean,
zerako zerean larrituta sartu
eta tokatzen bagara inoiz gelaxka berean
betiko legean
idazten aurkituko nauzue komuneko paperean

DIOSS!

Sugea sartuko dizugu ipurditik
zure hesteak jan ditzan
eta sagar enpatxuz
zaitugu
hilko.

Pelayo da Zarauzko patroya.

Kabroya osaba apaiza askatzera joan omen zen
Galiziatik Granadara.

Izan al zarete inoiz Granadan?

Granadan moroak ziren ministro,

leja

eta

munizipal guztiak.

Ipurdizale asko zegoela alegia.

Gaur, hemen bezala.

Mutil koxkor polita izan Pelayo

eta osaba askatzearen trukean sartu zuten galeretan.

Erregeari ipurdi bat jartzearen truk bandejan.

Pelayok uko egin zion kortesiazko gonbitari:

“Ez, ez, nayago det

nire pajatxoak bota ta lasai bizi,

konpromisorik gabe”.

Hanka bat moztu zioten aurrena,

beso bat gero,

zakila miaztuaz.

Beste beso bat,

beste hanka bat,

ipurdia bakarrik utzi arte.

Horregatik dute forma hori Zarauztik ikusten diren mendiek.

Katu bat, katu beltz bat
gau beltz bateko goizeko ordu bietan.
Bele kaleko basura kontainerrean jan bila.
Yogur de fresa ez zaio gustatu,
baina ai! Nola zurruputzen zuen,
nola milizkatzen
Pascual izeneko tetra brik batetatik eroritako esne hura!

Kontainer barrura sartu haiz gero.
Hi bezalako beste bi katu zeuden han. Beltzak.
Jan bila, nola ez!
Ez haute gogo onez hartu.
Jan beharra daukak baina!
Jan eta edan. Bizi!
Miazkatu hemen, zulatu han, kosk egin hor.
Zakar poltsa baten gainean orain,
beste katu are eta gosetuago baten alboan gero,
borrokan laster.

Iep!

Hire bi "lagunek" kontainerretik alde egin diate!
Arduratuta irten haiz nahaspilatik.
Kanpora jauzi egitear hengoan kontainerreko tapa itxi denean.
Auskalo nola!
Jarri zaik borborka odola!
Atea ireki nahi edonola.
Baina kaka! Ezin.

Hara! Ireki duk zertxobait orain...
...poxpolu bat sutan erortzen eta berriz atea nola ixten den ikusteko.
Eta kea, kea atzeman duk segituan.

Hasi haiz batera eta bestera urduri mugitzen.
Kolpe bat hemen, kolpe bat han: segundoko bat.
17.nean okertu zaik lepoa.
Sudurtxoa zanpatuta, hortzak okertuta, begi gorritu bi atera
beharrean, odoletan blai erori haiz eta etzan su hartzear zeuden
hondakinetan.

Ez hau suak akabatu behintzat.

Eguzkiak kulero zikinak erantzi zituen
Eguzkiak kulero zikinak erantzi zituen
eta ilargi muturrean zintzilikatu.

Gereziek hartu zituzten kaleak orduan
bals baten erritmora.

Udareak suizidatu egin ziren dantzatzen ez zekitelako
eta laranjek,

iraultza,

iraultza aldarrikatuz marrubizko barrikadak muntatu zituzten
zuku makinen kontra.

Bazen platano eta meloiak larrutan harrapatu zituenik,
edo behatza sartzen kiwiak.

Autopistetan sagarrek egiten zituzten karrerak,
melokotoiek irabazten zituzten karrerak.

Orduan, estatu kolpea jo zuten tabako belarrek eta kostokrazia ezarri.

Kexu ziren perretxiko aluzinojonek

erbestera egin zuten ihes,

fantasia guztiak bideak utziz,

arrastaka.

Aralarko ardiak aspermenez ito ziren berehala
neguko elurretan.

Eta San Migelen kateak harturik

zerua eskalatu zuten eguzkiari kuleroak garbitu

eta gauzak lehenera itzultzeko.

Eguzkiak ez du dutxarik hartu harrezkero.